

Hvad är frihandel? :
Svar: Svälthandel :
Ekonomiska betrakt:r
af J. W. K - ...

54 A Br. 1896

National Library
of Sweden

KULLBERG

Polit. Ekonom.

Manus.

(B2)

1896

Kungl. biblioteket

0 0000 000008394

Polit. ekon.
Allm.
(Pro)
1896

Hvad är frihandel?

Svar: **Svälthandel**

Ekonomiska betraktelser

af

J. W. Kg.

" Johan Wohlrath Skullberg

Bör läsas af hvarje arbetare.

STOCKHOLM
TRYCKT HOS P. PALMQUISTS AKTIEBOLAG
1896.

Dången som läser de meddelanden, som Fosterländska Förbundet utsänder och som deri ser mycket taladt om *frihandel* och *skyddshandel*, har kanske ej så noga klart för sig, hvad dessa benämningar i sjelfva verket betyda. Den som har reda på dessa saker genom annat än tidningars fraser, kan ju, om han vill, låta bli att läsa denna uppsats.

Vi ha ofta hört personer med stor tvärsäkerhet och granna ord tala illa om alla dem, som icke hylla frihandel, ty som de säga, »naturligtvis skall ju handeln vara fri» — det enda bevis de hafva, för att de anse dem dumma, som veta mera om saken. Ordet frihandel är nämligen ett mycket vilseledande namn på hvad man menar. För att bättre förstå, hvad det egentligen innebär, bör man förut göra klart för sig de olika slagen af tullar.

Vi dela tullarne i 3 hufvudslag:

1:mo *Utförsel- (export-) tull*, som till staten erlägges för en från eget land till utlandet försald vara.

I Sverige hafva vi ingen utförseltull. 1890 väcktes motion i Riksdagen om utförseltull å råvaran jernmalm, men detta blef ej bifallet.

2:do *Införsel- (import-) tull*, som till staten erlägges för en från utlandet till eget land införd vara.

3:tio *Accis* kallas en tull, som erlägges till stat eller kommun vid försäljning af en inhemsk vara i eget land.

Numera förekommer ingen accis i Sverige, men på 1700-talet var den vanlig genom det s. k. merkantilsystemet, hvilket sökte äfven inom eget land reglera handeln efter sina uppfattningar. Accis förekommer ännu bland annat i Frankrike, der t. ex. en landtbo

ej får införa sina varor till Paris, förr än han betalat tull vid stadens tullport.

Införseltullen, som erlägges vid införsel från utlandet af en vara, kallas:

Skyddstull, om *dylik vara kan uppstå genom arbete i eget land*, men

Finanstull, om *varan ej kan tillverkas inom landet*.

Om t. ex. tull lägges i Sverige på bomull, så blir detta en finanstull, ty bomull kan ej växa der, men tull på garn eller väfnad af bomull blir skyddstull, ty vi kunna göra arbetet, spinna eller väfva, inom landet af den utländska råvaran. Genom finanstullen höjes varans försäljningspris inom landet lika mycket som tullen, så att en svensk köpare får betala mera än han skulle behöfva, om finanstullen icke fanns. Den blir sålunda ett slags skatt, dock olika andra skatter deruti, att den är *frivillig*, ty man kan ju låta bli att köpa, så slipper man skatten.

Med skyddstullen är förhållandet ett helt annat. Genom konkurrensen med tillverkningen inom landet tvingas ofta den utlänning, som vill sälja hit, att nedsätta sitt pris, mer eller mindre, allt efter priset på svensk vara. Derföre har man full rätt säga, att utlänningen ofta får betala en del, mindre eller större, ja kanske ibland hela tullen. Att i hvarje fall utreda, huru detta ställer sig i siffror, är nästan omöjligt, ty dervid ingår så många outredda faktorer. Vi veta med säkerhet endast, att *priset på en vara nedtryckes genom konkurrens* och sluta deraf, att fabrikationen inom landet kan mer eller mindre inverka på det pris, vi vilja betala till utlandet. Så är förhållandet med skyddstullen och derföre är det oriktigt att kalla skyddstullen »skatt», hvilken benämning dock af frihandlarne begagnas såsom slagord, likasom de också påstå att egna landet alltid får betala *hela* skyddstullen, likaväl som finanstullen, och på så sätt lura dem, som icke studerat statshushållning, att tro på dem.

Att namnet »skatt» blir ett utmärkt slagord, beror naturligtvis derpå, att all skatt är afskydd af en stor mängd folk i landet, som väl vill åtnjuta alla förmåner af ett ordnadtt samhälle, men icke förstå, huru

det skulle se ut för dem, ifall staten icke hade inkomster. Skatt är naturligtvis intet annat än medborgarnes sammanskott till statsordningens upprätthållande. Svenska staten behöfver nu för tiden härtill bortåt 100 millioner kr. om året och detta belopp får staten in genom många olika s. k. skattetitlar. Bland dessa uppgår en, den s. k. bevillningen efter 2:dra artikeln, icke till mera än omkring 4 millioner kr., men den tycker folk vara den tyngsta skattetiteln af allesammans, ty i den ingår bevillning för inkomst af arbete. Den betalas icke heller af en stor del folk, som därför kommer på restlängd. De för inkomst af arbete till 800 kr. och derutöfver uppskattade uppgå ej till flera än 120,000 st. i landet och de som äro uppskattade till mellan 500 och 800 kr. inkomst till omkring 200,000 st., men omkring *tredjedelen af alla dessa inkomstbeskattade uraktlåta vanligen att betala* och efter litet bråk blir skatten afskrifven. Att de på så sätt *förlora sin valrätt* bry de sig icke om. Valrätten inbilla de sig nog få ändå med tiden för ingenting och sedan få de af okunnighet förstöra staten, likasom de förut förstört sitt eget, om de någonsin förstått förvärfva något. Det kanske högst beskattade folket torde fransmännen vara, men de hafva aldrig velat gå in på någon inkomstskatt, och de äro utmärkta ekonomer.

Svenska statens tullinkomster uppgå till bortåt 60 millioner kr., eller omkr. 12 gånger så mycket som bevillningen efter 2:a artikeln, men detta stora belopp kännes ändå ej så tryckande för dem, som få betala, och en del af beloppet får landet igen genom nedsättning i de utländska varuprisen, då nu för tiden mesta dels skyddstullar användas. I alla länder är det också regel, att den lämpligaste inkomstitel, en stat kan använda, är tullen och denna utgör också de flesta staters hufvudinkomst. Erfarenheten har lärt dem detta och *erfarenhet* är något mycket *mera än tro*, som de flesta menniskor döma efter och som gör att de tro på allt prat om, att tullar göra alla varor så dyra. Om man studerar noggrannare, hvad orsaken är till dyrt pris på så många varor, så skall man finna den oftast vara för många mellanhänder, som hvar och en

skall ha sin vinst, och sista köparen, eller förbrukaren, får mången gång betala, utöfver hvad tillverkaren fått eller hvad varan importerad och förtullad kostat, ett öfverpris af många gånger tullens storlek och detta har gått till mellanhänderna, handelsmännen. I Stockholm kostar t. ex. potatis i minut bortåt 3 gånger så mycket som odlaren fått för den och potatis är tullfri. Brödet i Stockholm, der få familjer baka sitt behof sjelfva, är alltid lika dyrt, antingen tull på råg och hvete finnes eller icke. Om tullen på en vara toges bort, blefve priset på varan i allmänhet icke så mycket lägre och allt tal om, att tullar så *mycket* fördyra, är derföre i allmänhet obevisadt prat, som ej har annan grund än tron derpå.

Skyddstullar har man försökt dela i *lifsmedeltullar* och *industritullar*, men grunden till denna delning är icke så mycket ekonomisk utan mera så att säga *humanistisk* (vi säga med flit icke human). Man har nämligen resonerat som så, att det skulle vara en stor fördel för de fattigare i samhället, om priset på lifsmedel blefve så lågt som möjligt och, då man trott att tullarne höjde priset, har man hittat på att benämna lifsmedeltullarne med slagordet *svälttullar*, dermed menande att om lifsmedelpriset höjdes genom tull skulle detta åstadkomma svält. *Falskheten af detta resonnement framgår redan deraf, att ingen svält inträffat efter lifsmedeltullarnes genomförande utan tvärtom har väl kanske alla klasser fått det bättre i ekonomiskt afseende, än de hade förut utan lifsmedeltullar.* Man bör nämligen betänka att af Sveriges nära 5 millioner innebyggare lefva bortåt tre fjerdedelar af landtbruk och detta är således vår hufvudnäring, som måste upprätthållas. Innan de lätta kommunikationerna uppkommit, t. ex. på 1840- och 50-talet, kostade en tunna råg 20 och 25 kr., en tunna hvete 30 à 40 kr., men proportionsvis hade vi färre fattiga då än nu. Dessa åto då hafrebröd, men voro mera belättna med sin värld då, än de fattiga äro nu, men den falska humanismen var ej heller så utvecklad då som den blifvit sedan. Det land, som nu lider af de jämförelsevis flesta understödsdagare och vagabonder, är England, och Eng-

land har icke på långa tider haft tullar på lifsmedel. En af hufvudorsakerna till detta ledsamma förhållande derstädes torde just vara bristen på lifsmedeltullar, men dessutom finnes i England en storartad välgörehet, blandad med en öfverdrifven, vi skulle äfven vilja säga falsk barmhertighet, hvilken icke förstår, att den sjelf framkallar en massa folk, som hellre lefver på andras barmhertighet, än den vill arbeta.

Sedan vi nu fått litet begrepp om tullar, skola vi tala om deras olika användning, alltefter olika grundsatser i statshushållningen och dervid hufvudsakligen beröra förhållandena inom vårt eget land.

I Sverige finnas, som förut nämnts, inga acciser och inga utförseltullar, således endast införseltullar, och det är just om användningen af dessa, som den stora striden i många år fortgått och fortfarande pågår. Handeln inom eget land är vid olika tullsystem alltid fullkomligt fri från tull och det är blott om vi skola ha tull på utländsk vara eller icke, som striden rör sig. För att förstå denna fråga skola vi ha fullt klar för oss den viktiga grundsatsen, att *all ekonomi, för att icke säga allt hvad menniskan här på jorden behöfver, är helt och hållet beroende på arbetet — icke ensamt grof-, hand-, maskinarbete m. m., utan äfven själsarbete, det kanske viktigaste arbetet, såsom grundläggande och ledande*. Om ett arbete duger eller icke, det beror på hvad allmänheten vill betala för det, d. v. s. *på priset för den tillverkade varan*. Inom alla ordnade stater har numera bestämmandet af detta pris alldeles öfverlemnats åt medborgarnes frihet. Både i forntiden och sednare tider har man alltid misslyckats med att låta t. ex. staten föreskrifva ett varupris; misslyckats nämligen derigenom, att köplusten och i följd deraf arbetet minskats i den bransch, der man försökt detta experiment. Socialdemokraterna vilja nu icke desto mindre försöka det och komma nog, om de få framgång, att minska arbetet och i följd deraf tillgångarne — och lyckan hos samhällsmedlemmarne. Det är den som

betalar, hvilken hufvudsakligen bestämmer, om han vill köpa eller låta bli, och han kan i längden icke tvingas. Derföre har han också sin frihet och, om ingen vill köpa en vara, får man lägga sitt arbete på en annan som köpes. Strejker försöka visserligen höja dagspenningens pris, men huru många strejker ha lyckats i längden? Om arbetarne förstode de enkla ekonomilagarne, skulle icke många strejker uppstå. *Det är endast tillgång och efterfrågan, som bestämmer priset.* När tillgången är större än efterfrågan så sjunker priset, men när efterfrågan är större än tillgången, så stiger det. Vi kunna aldrig i längden motarbeta denna enkla lag. *Genom konkurrens ökas tillgången och priset sjunker.* Ej underligt då, om de arbetande vilja minska för stor konkurrens, då de förstå dess olägenhet.

Alla ordnade stater ha nu slagit in på den vägen att lemna full frihet åt konkurrensen inom eget land, men i afseende på konkurrensen med utlandet har olika statshushållningssätt användts. Vi kunna indela dem i hufvudsakligen 3 slag:

1:mo *Prohibitism (hinderhandel eller förbudshandel)* kallas det statshushållningssätt, som genom lagförbud eller öfverdrifvet höga tullar vill upphäfva införsel af främmande länders varor och sålunda upphäfva all konkurrens från utlandet.

Europas stater använda just icke prohibitivsystemet i större vidd, men Amerikas Förenta Stater hade under förra presidentperioden mycket närmat sig det, och arbetarne i Amerika äro vänner af höga skyddstullar. Den man, som i Washingtons kongress nyligen ifrat för de högsta tullbeloppen, Mac Kinley, torde derföre också troligen blifva i år vald till Amerikas president.

2:do *Frihandel* är det statshushållningssätt, som icke vill hafva något införsel förbud och icke alls några skyddstullar, men som vid behof vill begagna finanstullar.

Frihandeln vill, att alla andra länders arbetare skola fritt få konkurrera med egna landets arbetare, för att alla varor derigenom skola blifva billiga — d. v. s. svenska arbetet skall få litet betaldt. Ordet »fri» i namnet frihandel betyder frihet för utländingen att

fritt sälja i vårt land och har intet alls att göra med våra landsmäns fria handel sinsemellan.

Huru har nu frihandelsläran uppkommit? Jo, förut har nämnts, att det s. k. merkantilsystemet i förra århundradet ville med alla slags tullar och lagförrordningar beherska ekonomien och leda handel och näringar i den riktning, som ansågs bäst för tillfället. Mot detta uppträdde 1776 en engelsk professor, Adam Smith, hvilken blef den förste, som vetenskapligt behandlade ekonomien. Han bevisade, att full frihet för den inhemska handeln var det enda riktiga, och detta gäller ännu. Han har äfven uttalat sanningar om den utrikes handeln, men han var en för klok och kunnig man för att försöka bevisa nyttan för en i näringar underlägsen stat att låta den öfverlägsna utländingen fritt täfla på dess inhemska marknad. Detta gjordes sedermera af Cobden, som grundade frihandelsläran på Smith, men i mycket misstydde honom, och på så sätt lärde Cobden *verlden* att tro på frihandel. Det var också till Englands stora fördel, som detta lyckades, ty *England hade genom ett strängt skyddssystem uppnått stor arbetskicklighet och förvärfvat ofantligt kapital, så att England var öfverlägset alla andra stater i konsten att tillverka de flesta varor på billigaste sätt.* Det var derföre ej svårt för England att hos sig tillåta tullfrihet för alla andra folk, då det sjelft fick tullfrihet hos dem. Derigenom kunde England få sälja mera af sina tillverkningar hos dem, än det behöfde köpa af deras och sålunda få stort gagn af frihandeln. I midten af 1800-talet hade också större delen af Europa antagit frihandel och derigenom förtjenade England ännu större kapital, men tron på systemet ändrade sig snart, och numera hafva de flesta stater efter sina förluster vändt om. De ha insett, att de varit lurade af England och hafva öfvergett frihandelsystemet.

Bland dem, som längst hållit sig till Cobdens lära, är Sverige och Norge och eget är, att just *kroppsarbetarne i Sverige*, som ha mesta olägenheten af täflan med utlandet, ännu i allmänhet hålla i med att tro på frihandel, som småningom utsuger arbetsgifvarne

och i följd deraf också arbetarne. Orsaken är, att de alldeles icke förstå, hvarom frågan är, men i stället blindt tro på alla de fraser, de liberala tidningarne i så många år hållit på med att inprenta, så att dessa fraser blifvit likasom trosartiklar för mängden. *England, som i näringar är öfverlägset, förtjenar, men Sverige, som deri är underlägset, förlorar på frihandel.* Om de engelska industriarbetarne tro på frihandel, vore mindre underligt, men svenska arbetare med denna tro ge blott bevis på, att *förnuft finnes icke, der tro sättes i stället för erfarenhet.*

Englands införsel har till värdet vanligen varit större än dess utförsel, beroende derpå att England har så stora kapitalfordringar af andra stater att årliga räntan uppgår till en, ja kanske *en och en half milliard.* Om värdet af denna ränta, som England årligen får in, lägges som sig bör, till värdet af Englands utförsel, så blir summan deraf större än införselvärdet. — Sverige har endast skulder men inga fordringar i utlandet. Dess införsel har, särdeles under frihandelstiden, varit till värdet mycket större årligen än dess utförsel och om räntorna som Sverige årligen får betala, lägges, som sig bör, till värdet af dess införsel, blir summan deraf ännu mera förökad utöfver utförselvärdet. Om Sverige icke har att uppbära utan årligen måste betala räntor, är det ju klart, att, såvida dess ekonomi icke skall försämras, dess utförselvärdet måste vara så mycket större än dess införselvärdet som räntorna årligen. Då det nu är tvärtom, visar ju detta att vår ekonomi varit ledd alldeles på tok. För att öfverskylla vårt ekonomiska tillstånd, ha frihandlarna många gånger anfört England som bevis på, att en stat kan blifva rik, äfven om dess införsel är större än dess utförsel. De ha dervid påvisat endast värdena på in- och utförsel men förtegat eller icke begripit ränteliquiderna.

Det var på industriens område, som England hade öfvervikten öfver andra folk, men Englands jordbruk har deremot lidit och lider fortfarande ofantligt af frihandeln, och det är ej omöjligt, att England snart kommer att införa skyddstullar för landtbruket men

kanske behålla tullfrihet för andra industrialster. Vi påstå icke detta, men det kan ju hända, vi få väl se, men hvilken lexa skulle icke detta blifva för alla dessa halfva frihandlare i vårt land, som man ofta får höra säga: »industritullar är jag ej precis emot, men de orättvisa landtbrukstullarne går jag aldrig med på, ty tull på födan får ej finnas.» Från andra håll får man ofta höra följande: »Svenska landtbrukare behöfva icke tullar på sina alster, ty de kunna, i stället för att odla säd, utvidga sina ladugårdar och sälja mejeriprodukter i England.» Ja väl, om de gjorde så, och England sedan en vacker dag hindrade införseln dit med tull på mejeriprodukterna, hvad skulle de svenska landtbrukarne då göra, sedan de med stora kostnader ändrat sitt landtbruk? — Konkurs!

Nej, *landtbruket behöfver lika väl skyddstullar som allt annat arbete i Sverige*, och här hafva bortåt tre fjerdedelar af befolkningen sin inkomst af landtbruk och *allt arbete i landet måste skyddas*. Genom kommunikationernas ofantliga utveckling på de sista 20 åren ha Amerika, Ostindien, Ryssland m. fl. kommit med sin billiga sädesproduktion med på världsmarknaden och nedtryckt priset till hälften eller tredjedelen af hvad det förut varit och landtbruket i vårt land kan icke konkurrera med detta. I Ryssland har dessutom landtbruket en stor fördel i den stora skilnaden i värdet på guld och Rysslands papperspengar, som der är lagligt betalningsmedel. Om en bonde får t. ex. 15 kr. i papper för en tunna säd och köparen deraf sedan säljer sädestunnan till utlandet för 10 kr. i guld, förtjenar han ändå 1 kr. All utförsel betalas alltid i guldvärde. Billig föda har ingen menniska nytta af, om utländsk konkurrens tager förtjensten ifrån oss, ty vi hafva då ingenting att köpa för. Om våra landtbrukare ej kunna odla säd och vi råka ut för ett krig, så behöfver blott fienden hindra tillförseln af den billiga säden till oss, för att få oss att gå in på hvad som helst genom en kort blokad. Nej, *allt hvad vi nödvändigt behöfva måste vi så mycket som möjligt tillverka sjelfva, äfven om priset på varan blir högre och detta gäller framför allt annat — brödet.*

Frihandlarne hafva aldrig kunnat genomföra det stora målet att borttaga *alla* tullar, ty staten måste ha inkomster och, som förut nämnts, tull är den bästa inkomstiteln. Frihandlarne hafva derföre mycket måst begagna finanstullar och vi hafva ännu qvar kaffetullen, som frihandlarne vilja behålla, under det de motarbeta skyddstullar, som de icke vilja ha. Sverige införer kaffe för öfver 27 millioner kr. om året och tullen derpå, efter endast 12 öre pr kg, uppgår till omkr. 2 millioner kr. Hur skall man kunna begripa att det finnes så många eljest kloka personer, som gerna vilja ha finanstullar men icke kunna tåla skyddstullar och sålunda *vilja fördyra de varor, vi icke kunna tillverka i Sverige, men vilja genom utländsk konkurrens sänka priset på de varor, vi här sjelfva kunna göra.* Det är ju alldeles emot folkets intressen och hvar är då fosterländskheten?

Frihandlarnes tal om »naturliga näringar» är icke annat än en stor fras, som blifvit trodd. Englands rent af hufvudnäring, bomullsindustrien, är ju icke mer naturlig för England, än den kunde vara för hvarje annat land som helst, ty i England växer ingen bomull. För Sverige kan knappt någon annan naturlig näring uppletas än skogsindustrien och skogen hålla vi på med att hugga ner, mera än den växer till, och vi sälja den som råvara, ty plank och bräder kunna knappast benämnas halffabrikat.

Den i ekonomisk vetenskap hos oss mest framstående författare yttrar i en af sina skrifter:

»— — — Sanningen är, att med den beskaffenhet, som naturfaktorn, vår jord etc. eger, finnes intet område, hvarest icke utländingen kan täfja med oss och öfverträffa oss. Det der obekanta andra, hvarom frihandlarne tala (då de säga: »Bär sig icke det och det, så får vederbörande, slå sig på något annat»), har blott en enda mening och den är, att, om det icke bär sig för oss, — resa vår väg» — emigrera. »Frågan är blott, om vi skola finna oss i den anvisade utvägen. Och derom har jag blott ett

ord att säga. Om vargarne hota att äta upp fåren och fåren kunna skydda sig men icke vilja det, hvad bevisar det? *Att de äro — får.*

All s. k. skyddshandel vill lemna frihet åt all handel, som ej nedsätter det inhemska arbetet, men då det handelssätt, som i Sverige gynnar den arbetskraften förstörande utländska konkurrensen, fått det oriktiga namnet »frihandel», — låtom oss här hellre benämna detta utsugningssystem med det riktigare ordet — *svülthandel.*

Vi komma slutligen till det nyaste, mest inom Tyskland vetenskapligt behandlade systemet:

3:tio **Skyddshandel (Protektionism)** ett statshushållningssätt, som hyllar endast skyddstullar, men icke andra tullar. Skyddshandel vill sålunda som hufvudsak skydda landets egna arbete mot utländsk konkurrens.

Den vill icke förbjuda införseln utan genom lagom tullar endast minska den, så att det egna landets arbete kan utföras. Skyddshandelns grundsats står således ungefär midt emellan prohibitismens och frihandelns.

Det är just detta statshushållningssätt, som Fosterländska Förbundet upptagit på sitt program och som det manar så många svenskar som möjligt till hjälp att försvara mot dessa blinda frihandlare, som icke förstå meningen med det fosterländska uttrycket: *Sverige för svenskarne, d. v. s. icke för utländingen.*

Den nyss nämde författaren säger på ett ställe:

» — — Hvad skullen I säga, I svenske män af släggan och spaden, om Edra arbetsgifvare en vacker dag förklarade: 'I morgon fån I gå, ty då kommer en flock kineser, hvilka utföra samma arbete för tredjedelen af den dagspenning, som I fån.' Huru skullen I vara till mods, om I fingen se utländska arbetare intaga Edra platser vid väfstolarne och plojen, i verkstäderna och handtverken? Helt visst skullen I med en mun fordra, att utländingarne skulle bort och att det svenska arbetet gäfves åt svenska arbetare. — — Och hvem skulle icke stå på Eder sida i en så rättfärdig sak? »

Men mycket värre än detta sätt att beröfva svenska arbetare deras brödförtjenst är ju att låta de utländska arbetarne sitta kvar hemma hos sig och göra arbetet åt svenskar, ty då förlorar svensken äfven det arbete, som behöfves för de utländska arbetarnes underhåll i Sverige och som här måste betalas. Just till detta värre sätt gör sig den saker, som tullfritt köper utländsk vara. Han öfverlemnar tillverkningen af varan åt det främmande landet, der den främmande arbetaren sitter hemma i eget land och åt svensken gör maskiner, skodon, kläder, säd m. m., som våra egna arbetare i stället kunnat frambringa, men mistat arbetet genom det der köpet af tullfri utländsk vara.

Det är dylika köp skyddshandeln vill minska genom skyddstullar för att som hufvudsak skaffa mera arbete åt svenskar. Frihandlarna komma nog alltid att säga, att hufvudmotivet med skyddstullar är att skaffa staten inkomster. Ja, nog är det bra, att staten får inkomster och det skadar inte, om alla de personer, som ej betala sin debiterade skatt, få i stället bidraga med tull, men detta är derföre icke hufvudmotivet med skyddstullar. De som gilla dessa, vilja nämligen *icke* ha finanstullar, som frihandlarna vilja ha, ty finanstullar gynna icke svenskt arbete.

Vi skyddsvänner äro icke prohibitister. Vi lemna full rätt åt alla, som vilja köpa utländsk vara, att förskaffa sig den, då tullen betalas, och vi äro lika goda skyddsvänner, om vi sjelfva köpa *förtullad* utländsk vara. *Vi vilja icke upphäfva införseln, vi endast önska minska den.* Om tullen för detta ändamål är *lagom*, det är lagstiftningsarbetets sak att afgöra. — En af våra förnämsta frihandelstidningar trodde sig för en tid sedan kunna skada Fosterländska Förbundet genom det anförandet, att en Förbundets framstående medlem för sin affär importerade en stor del varor, likasom det skulle vara ett fel, att han icke var prohibitist. Vi tro nog att tidningen sjelf begrep falskheten i anfallet, men den lyckades nog på en hop mindre eftertänksamma göra god verkan.

Skyddshandeln är visserligen nu till största delen avägbaringad i Sverige, men ännu återstår en del att

fullborda och förbättringar behöfva emellanåt här och der försiktigt göras. Frihandlare finnas ännu många i landet och dessa arbeta oupphörligt på, att vid alla lägligheter förstöra det gjorda. Striden är således långt ifrån slut, hvilket hvarje valman vid nu stundande riksdagsmannaval bör ha fullt klart för sig.

Om våra ekonomiska betraktelser här kunnat upplysa en del valmän om stridens innehåll, skulle det vara oss kärt.

✠

Pris 10 öre.

✠

